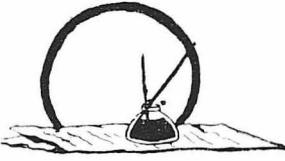

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Όχι, αδελμή, πιστέψα, τί με η στο δικό μου το σπίτι ή

στο δικό σου πώς το παρών. Καί που μίνας, Στο Ξενοδοχείο της «Μάντιδος» ρώτησε ό γέρο Παριναγιάν.

— Ένομιτα.

— Μπαράβ! Έβραζε όμως τί σε λερμάνει αυτή τή στιγμή, παιδί μου, άγ πάς έκει; 'Η Βασίλισσα!...

— Όποτε...;

— Όποτε, είνε άνάγκη ν' απορήσης από τό μένος, γιατί είνε έπιπόνηο. Έγώ γυροφόρο ζήλονο Γκαλιέν, ό άποός έπιθυμεί νά σου μίληση ιδιαιτέρως, με άλλα λόγια, θέλει νά σε φιλοξενήση στο κάτοικόν σου διαδέντα. Έπιπόνη, έλα μαζί μου!...

Αυτή τή φορά ό Ζών Παριναγιάν ακολουθήσε τόν πατέρα του, χωρίς ένδοξαίο. 'Όποτε' από έκείνη έκπατά, ό πατέρας κ' ό γιός έβρισαν στην οδό Μπαρζέζε μπρος στο Ξενοδοχείο «Σήφως», τού ό ποός ή πόρτα έβγαζε νά μερικούς πελάτες όλη τή νύχτα άνοχτή. 'Αφού έβρισαν στο πρώτο πάτωμα, μπήκαν στο ξενοδοχείο κ' αχώρησαν νά διακινήσαν.

Ό πατέρο Παριναγιάν άνοχσε νά υποτάξει με κάποιον κρημέ τής Βουρζουγιάδας κ' φώναζε με χαρά:

— Έλα, διαμήσαν μου τέρμα όσα σου συνέβησαν από τόν κρημέ που έβγαζε από τό Παρίσι.

Ό γιός του έβγαζε έναν άναστηναριό κ' τόν κέρταζε στωικά χωρίς ν' άπαντήση.

— Πρώτα-πρώτα, ξεκοιμήθηκε ό γέρος, τί ή θέλεις κ' έτρέχεις πίσω από τ' άνάξι; 'Η έβραζε λοιπόν πώς ήταν μέσα;

— Ναι! άποκοιμήθηκε άδίστακτα ό νέος.

— Ένώ θά έβραζε, έποθέτω, περισσότερα από μενα. Έγώ συνάδεια άπόως τό άνάξι, χωρίς να έξέρω πώς ήταν μέσα.

— Θα σου τό πω έγώ, άρακι νάχης έπιπονή ή με' άνοχσης. Λοιπόν σήμερα τό πρωί μου κατέβρας ή ιδέα να μείνω τί συμβαίνει μέσα στο μέγαρο Μέσα.

Ένώ περιφερόμουν λοιπόν κοντά στο Ξενοδοχείο, ή όραμα Ξενοδόχος, ή κρημέ Ουγγέλια, με τήν όποια βρισκόμια σε φιλοξενήσε σήραξ, ήρθε να με βρή και με παρακάλεσε να τή συνάδωρη. Τήν φάσησα που λήρασε, έπειδή κρημέσε από γρά τής ένα καλάθη, κ' έμαθα ότι λήρασε, όπος κ' όλη Κρημέ, κρημέ γλυσισματα στο μέγαρο τής κρημέ Νέδρος, τής δικασίσης τής Γαλιέν κ' του στρατάρχου 'Ευρίζου Μονιουρανό.

— Έλα! άτ' αυτό, καταλαβαίνετε, ότι βρήκα τήν κατάλληλη ενταξία για να μπού στο μέγαρο του στρατάρχου... 'Όταν φτάσαμε μαζί με τήν Ουγγέλια μπροστά στο μέγαρο, αήθη, σύμφωνα με τήν παραγγελία που είχα, μπήκε μέσα κ' έβρα τήν ακολουθήρα, λέγοντας πώς μίονο ξεδέσφορς τής.

'Αφού μπήκαμε στον προθάλαμο, ή Ουγγέλια τράβηξε για τό μαγερεσί, ενώ έγώ τής είπα πώς θα τήν περιμένο έκει. 'Αντί όμως να κείνο αυτό, προχώρησε δεξιά, άνοχσε ένα παράθυρο, κορμάστρα από ένα σεντόνι, λήρησε στο πίσω μέρος τού μαγερεσί κ' από μια μικρή σάλλα άνέβρα και μπήκα σ' ένα μικρό δωμάτιο. Δεν λήρασαν δεκα έκατά κ' άνοχσα τή φωνή τής Ξενοδόχου που με ζήτησε. Κάποιος όμως τής άπάντησε πώς ό ξεδέσφορς τής είχα βαρεθεί να τήν περιμένο κ' είχα φάγη, κ' έτσι τήν ξεφορτώθηρα χωρίς δυσκολία. Κατόπιν βρήκα τρώτο κ' αχώρηρα κρημέ στο δωμάτιο τής οίκομουν...

— Μπαράβ, παιδί μου! Κατόπιν...;

— Κατόπιν, κητάζοντας άτ' τό παρών, είδα τήν Ουγγέλια ν' άποχωρητά με άνοχη μικροβία κ' πρόσεξα πώς τήν έλεγε 'Ιωάννα. Περιμένα λοιπόν αυτή τή μικροβία να γυρισή κ' άμέσως, μόλις μίλησε μέσα, χωρίς να ζήσω κρημέ, τήν άγκάλιασα κ' τής έκλεισα τό στόμα με' ένα φιλί!...

— Έβρα, παιδί μου! Παρακάτω...;

— Έξέτη στην άρχή άπόψε, γινικε κατακόκκινη, όπος όλα τα δουλιάρια, κ' θέλησε να φωνάξη. 'Αλλά έγώ κρημέθησα να τήν πάσο στα νερά μου κ' να τήν κείσο πώς είχα τραλλάθει από έρωτα γι' αυτή. 'Όποτε' από μισή όρα, με τίς λίγες έρωτήσεις που τής άπερώθηνα, ήξερα όλα τής τα μυστικά. Μεταξύ τών άλλων, έμαθα ότι θα τής έδιναν άντρα, χωρίς τή θέλησή τής, τόν άνεμρό του έπιστάτη και έπιπόνηο τού Μονιουρανό. Μοί είπε πώς ό έπιστάτης όνομαζόταν Γαλιέν κ' ό άνεμρός του Γαλιέν κ' πώς αυτή μισούσε κ' τόν δού!...

— Σάν καλά τα κατάρφερες ως έδώ, βλέπω.

— Ένώ όμως έτοιμαζότανε να μου πη κ' άλλα περισσότερα, άνοχσε έξαμα βήματα στην είσοδο. Τότε ή 'Ιωάννα άνοχσε κρημέγα ένα ντυλιάρια κ' ά έβραζε μέσα, τή στιγμή άνοχόσε πού άνοχόταν ή πόρτα. 'Από τής πρώτης λέξης που άνοχσα, κατάλαβα πώς είχα ρθει ό έπιστάτης Γαλιέν. Καί να ό διάλογος, όπος τόν άνοχσα να ανταλλάσσεται μεταξύ τους:

— 'Ιωάννα, δέν σου είπαν τίποτε σήμερα τό πρωί ή φυλακισμένοι;

— Όχι, κρημέ έπιστάτη. Ούτε σήμερα μου μίλησαν, όπος και πάντα. Φαίνονται όμως πολύ ληρημένοι. Μονάχα αυτό έξέρω!...

— Έλπίζω ότι δέν άνοχόμουν τίποτε σε κανένα γι' αυτές τής δύο γυναίκες, ούτε στον ίδιο τόν άνεμρό μου!...

— Ό, κρημέ! Μοί βάλατε τόσο τρώτο στην φρενή, όποτε δέν κρημέτα να βγάλω παρηγορία, άκόμα κ' άν με κρημέσουν!...

— Μπαράβ, περιήρημα, έβραζε! 'Ετσι σε θέλω κ' έγώ!... Σκέψου πώς ό άνέμτης θα σε κρημέσει πολύ γενναίοτερα, άρακι να τού φέρεσα όπος πρέπει κ' να έταξοήσε κρημέ γράμμα στις διαταγές του.

— 'Η καλώσινη σας! Έγώ φροντίζω να έκτελώ πάντα τό καθήκον μου!...

— Θανατίσα! Κ' άξέζει, με τήν αλήθεια, γι' αυτό να γίνης γενναία τού άνεμρού μου. Μονάχα να μη ληρημήσης να προσέξης τί κάνουν ή φυλακισμένοι.

— Ό, κρημέ! 'Όσο γι' αυτό, έγω τά μάτια μου τέσσερα. Αυτές άποός άδίστακα κείνε και μόλις άγκρίζουν τό φαγού που τους δίνου. Τίς λεπτομια πολύ κ' πιστέψα με, ότι θα προτιμούσα να μην τίς έξαγαδώ, άν ήσαν δινάτο!...

— Πολύ καλά. Σήμερα είνε ή τελευταία μέρα. Άπό ή γεννάξες αυτές δέν θα βρισκόμια έδώ, θάνα κρημέ. 'Αποής θα γίνου κ' έτσι θα μάς ληρη από αήθη αυτή ή σκοτοφνη. Προσέξε, 'Ιωάννα, τομωροδά!... Θέλω νάσαι φρόνιμα κ' έξήσω κρημέ!

— Καί τί έβρα παρακάτω, παιδί μου; 'Η διαμήρη σου άρχίζει να ν' άνδρακέρη, κ' μου προσέλαξη τήν κρημέγα, να με τραβά! φώναζε ό πατέρο Παριναγιάν.

— Σιγά-σιγά θα τ' άνοχής όλα. Μη βιάζεσαι, πιστέψα, άποκοιμήθηκε ό νέος. Μόλις κατάλαβα πώς έβραζε ό έπιστάτης, λήρησα άμέσως έξω άτ' τή γυωλιάρια.

— Έλα, δίνε τόν κρημέγα! μου είπε ή 'Ιωάννα.

— Δεν τραλλάθηρα, αγάπη μου, τίς άποκοιμήθηρα. Μοί άρέσετε τόσο πολύ, όποτε δέν έγω κρημέ διάθεση να τό κρημέσω από δω!...

— Θεέ μου! φώναζε έκείνη. Φύγε, σε παρακαλώ!... Είν' ή όρα που έρχεται ό Γαλιέν κ' με βλέπει!...

— Όχι μόνο δέν κρημέγω, τής άποκοιμήθηρα έγω με' άπάθεια, άλλα θέλω να με παρουσιάζω σ' αυτές τίς κρημέσε που σου άνοχέρη από άλλον ό έπιστάτης.

— Χριστός κ' Παριναγιάν! φώναζε ή νεαρή άνεμρέτρα. Μήπως τραλλάθηρες;

Δεν άραχηρα όμως να βεβαιωθώ πώς ήταν ζήλαρα κ' κρημέτε τή νεότερη άτ' τής δύο γυναίκες, γιατί σε λίγο τήν άνοχσα με νοσημοφρέση:

— Ό, τί κρημέ που είμα! Τώρα κατάλαβα τήν αλήθεια!... 'Αγαπάτε αυτή τήν κρημέ κ' αυτή έπίσης σας άγαπά!... Καί μου λέτε πώς τραλλάθηρα μαζί σου!... Ψεύτη!...

— Όχι δά, Γιαννούλα!... άρδια τότε να τήν κρημέρω. Μη σου περάν τέτοιες ιδέες άτ' τό κο!... Έγώ μονάχα έσένα άγαπάω!... Αυτή είναι άραβωνιασμένη κ' ένα έπίπονη πρόσωπο κ' κείνη άγαπά!... Κ' θέλεις να σου πω, έραχμια ίσα-ίσα εκ μένος τού άραβωνιαστικού τής, ό όποιος μου παράγγαλε να τής πω κατ'ί!... 'Αλλοστε, πώς σου λέρασε άτ' τό κο ότι με άνοχόκαζα, σαν κ' αυτή, θα κρημέσε ν' άγαπήρη έναν τρωδοκρη, έναν άπένταρο, σαν κ' μενα!...

Φαίνεται πώς αυτό τό έπιζήρημα τής άήφηςσε κ' όποια, γιατί άμέσως μου είπε:

— Ναι, καλά λές, έβρα δίχρη.

— Μπαράβ, παιδί μου, φώναζε ό γέρο Παριναγιάν. Τό σχέδιο σου ήταν πρώτης τάξεως. Λέγε!...

Μά ό έπίπονης έβρα έξαμα σκεπτικό κ' άπόμεινε κρημέθός.

— Πατέρα, ρώτησε κατόπιν, τί λές σου, μισοί με άνοχόκαζα, με Μονιουρανό, ν' άγαπήρη ένα φοροκάτοδο, σαν κ' μενα; 'Όχι βέβαια!...

— Παδιαροκοβέντες!... Μάθε από μενα, γιέ μου, πώς ό έβρος δέν έχει άνοχίτητες. 'Αλλά, γιέ πές μου, σε παρακαλώ, είνε πραγματικό Μονιουρανό κ' άτ' τίς φηλοξασμένες αυτές;

— Βεβαίωτα!

— Έξακολούθησε λοιπόν, γιατί μου διήγερες σε μέγώ βαθμό τήν κρημέγα!...

Κρημέστρα από ένα σεντόνι και λήρησε από πίσω μέρος τού μαγερεσί...

αίμοι μάλιστα θέλεις να σου πω, έραχμια ίσα-ίσα εκ μένος τού άραβωνιαστικού τής, ό όποιος μου παράγγαλε να τής πω κατ'ί!... 'Αλλοστε, πώς σου λέρασε άτ' τό κο ότι με άνοχόκαζα, σαν κ' αυτή, θα κρημέσε ν' άγαπήρη έναν τρωδοκρη, έναν άπένταρο, σαν κ' μενα!...

(Ακολουθεί)